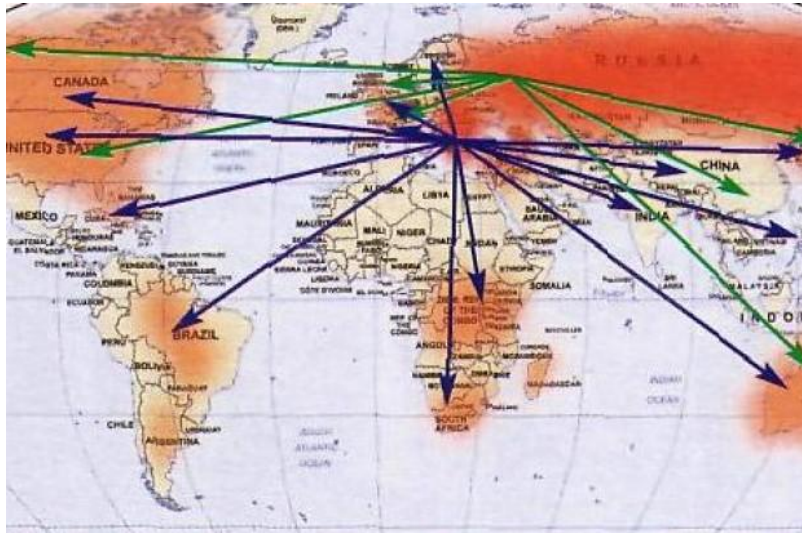
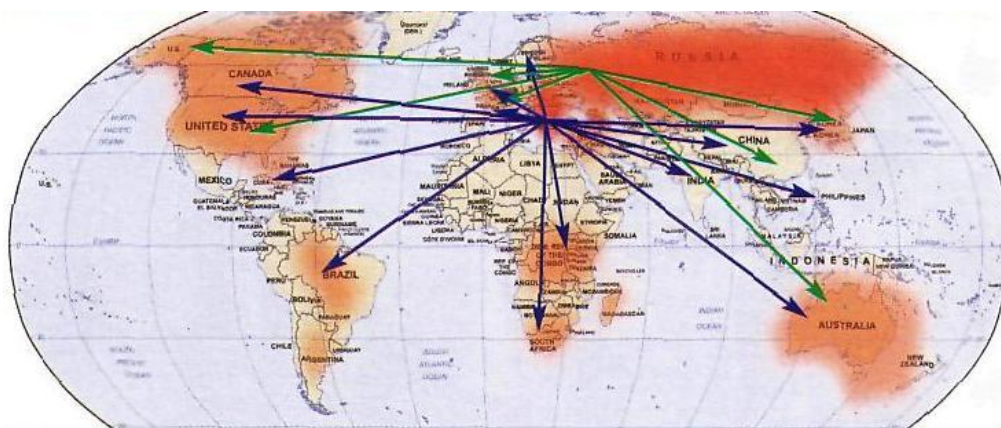

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Χάρτης που απεικονίζει: Α. Τις συγκεντρώσεις ορθοδόξων πληθυσμών στον κόσμο. Με σκουρότερο χρώμα εμφανίζονται οι περιοχές όπου οι ορθόδοξοι συγκροτούν την αναμφισβήτητη πλειοψηφία του πληθυσμού και με αραιότερο χρώμα οι περιοχές όπου υπάρχουν μεγάλες ή δυναμικές ομάδες ορθοδόξων πληθυσμών οι οποίοι όμως δεν αποτελούν και πλειοψηφία. Β. Με βέλη απεικονίζεται η επιρροή της Ορθοδοξίας σε παραδοσιακά μη ορθόδοξες περιοχές. Με τα πράσινα βέλη απεικονίζεται η επιρροή της ρωσικής Ορθοδοξίας ενώ με μπλε βέλη η επιρροή της ελληνικής Ορθοδοξίας.

Η πνευματική διάσταση της Ορθοδοξίας όπως τουλάχιστον αυτή εκφράστηκε κυρίαρχα στον ελληνικό χώρο, ή στις περιοχές που επηρεάζονταν από τον ελληνικό χαρακτήρα του πολιτισμού τους, δεν επέτρεψε ποτέ (παρά με παρεκκλίσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα) την δημιουργία σχημάτων πολιτικών, όπως τουλάχιστον αυτά

εκφράστηκαν αντίστοιχα και κατά καιρούς στον ισλαμικό, ρωμαιοκαθολικό και κινεζικό χώρο, όπου η θρησκεία μετατράπηκε σε ιδεολογία, κατέλαβε το κοσμικό ιδεολογικό κενό και λειτούργησε καθαρά και επίσημα ως κράτος!

Το Βυζάντιο ή ορθότερα η Ρωμαϊκή Ανατολική Αυτοκρατορία υπήρξε ο εξόχως ελληνικός διάδοχος και αντικαταστάτης του Imperium Romanum σε Χριστιανική έκδοση και λειτούργησε με βάση τον κυρίαρχο Ορθόδοξο χαρακτήρα ως βασικό συστατικό του κράτους συνεχίζοντας την κατ' εξοχήν αρχαϊκή και κλασσική ελληνική παράδοση της επίσημης λατρείας των εθνικών ιερών στην οποία ήσαν υποχρεωμένες οι ελληνικές πόλεις και είχαν ως καθήκον οι ίδιοι οι πολίτες τους.

Αλλά το Βυζάντιο δεν έδωσε χαρακτήρα επίσημης κοσμικής εξουσίας ποτέ στην Εκκλησία! Ούτε όμως και απόκτησε ποτέ ο Αυτοκράτορας ιερατικά καθήκοντα ή ταυτίστηκε με αλάθητη θεότητα, όπως συνέβαινε στον προκάτοχό του στο Ρωμαϊκό κράτος αλλά και στα ελληνιστικά βασίλεια κατά τη συνήθεια των Ελλήνων και Ρωμαίων εθνικών (κατά το θρησκευμα) της εποχής.

Το ίδιο συνέβη στην Αγία Ρωσική Αυτοκρατορία όπου εκεί και για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, τουλάχιστον από τον Ιβάν τον Τρομερό μέχρι τον Μάρτυρα Τσάρο Νικόλαο, η Ορθοδοξία σχεδόν ταυτίστηκε με την υφή του κράτους και εκεί όμως ποτέ ο Αυτοκράτορας δεν υπήρξε ιερατικός λειτουργός και ποτέ η Εκκλησία δεν έγινε και Κράτος! Μεταξύ όμως άλλων, ήσσαν σημασίας στοιχείων, όπως η ενόργανη μουσική κατά τις τελετές, η γλυπτική ιερών αγαλμάτων κ.λπ., η εθνική (ελληνορωμαϊκή) αυτή κραταιά παράδοση της ταύτισης κράτους και θρησκείας παρέμεινε ενεργή στη Ρωμαϊκή Δυτική Αγία Έδρα. Είναι η εσωτερική πνευματικότητα του Ορθόδοξου βιώματος, η «ησυχία», που αποτρέπει τον επίσημο κοσμικό χαρακτήρα της έκφρασής του. Και αν αυτό το πράγμα είχε την τάση να γίνει επανειλημμένως ήταν οι ίδιοι οι πνευματικοί Ορθόδοξοι και οι γέροντες και οι γερόντισσες (μοναχοί, κληρικοί και λαϊκοί) που απότρεψαν αυτό το φαινόμενο, με την μία και μοναδική διαχρονική (στο βάθος δύο χιλιετιών) εξαίρεση του Κύπριου εθνάρχη Μακαρίου του Γ', Προέδρου και ταυτόχρονα Αρχιεπισκόπου της Κύπρου. Αλλά ακόμα και εκεί η Εκκλησία δεν έγινε κράτος! Στα πλαίσια αυτά, όταν στο τίτλο του άρθρου αναφερόμαστε σε «γεωπολιτική της Ορθοδοξίας» δεν μπορούμε ποτέ να παρακάμψουμε το αδήριτο γεγονός ότι στην Ορθοδοξία ως πνευματικότητα δεν της επιτρέπεται ποτέ να λειτουργήσει γεωπολιτικά, αν και διατηρεί πάντα το δικαίωμα της υπευθυνότητας στα κοινωνικοπολιτικά ζητήματα. Δηλαδή οι όροι «γεωπολιτική» και «Ορθοδοξία» από μόνοι τους αντιφάσκουν. Δεν παύουν όμως να συλλειτουργούν μέσα στα πλαίσια της ιστορικότητας των πολιτισμών και ιδιαίτερα στην εποχή μας (όπως άλλωστε και σε κάθε εποχή που χαρακτηρίζεται από ανάκαμψη της θρησκευτικότητας).

Έχει ειπωθεί ότι η Ορθοδοξία δεν μπορεί ποτέ να ειπωθεί ως θρησκεία, με την έννοια που δίνουν συνήθως οι θρησκείες στον εαυτό τους (μονοθεϊστικές ή όχι) ιδιαίτερα όταν αποκτούν κυρίαρχα πολιτικό χαρακτήρα, αλλά μόνο ως σωτηριακό βίωμα! Αυτή ακριβώς η «εσωτερική πλευρά» της Ορθόδοξης Χριστιανοσύνης είναι αυτή που κάνει πολλούς Ρωμαιοκαθολικούς και Προτεστάντες και γενικότερα τους Δυτικούς Χριστιανούς, να την κατατάσσουν στην ανατολική θρησκευτικότητα και να την εντάσσουν μέσα στο γενικότερο ανατολικό εσωτερικό ρεύμα: παρέα και δίπλα-δίπλα με τον Βουδδισμό, τον Σουφισμό, τον Ινδουϊστικό γκουρουϊσμό και το Ζεν.

Από την άλλη μεριά, για τις ανατολικές εσωτερικές παραδόσεις η Ορθοδοξία (αλλά και ο προ-Χαλκηδόνειος Ανατολικός Χριστιανισμός – Θωμαΐτες, Κόπτες, Αιθίοπες, Ιακωβίτες, Αρμένιοι – και οι Νεστοριανικές Εκκλησίες – Κίνας, Κεντρικής Ασίας, Μέσης Ανατολής) αποτελούσε πάντα μία διαφορετικότητα μέσα στην αντίληψη που είχαν για τον συνολικό Χριστιανικό κόσμο. Ένα παράδειγμα αφορά έναν Αμερικανό αναζητητή της εσωτερικής πνευματικότητας, τον αδελφό της γνωστής στην Ελλάδα Ορθόδοξης μοναχής Νεκταρίας McLees. Βρέθηκε στο Θιβέτ, στα βουδδιστικά μοναστήρια και εκεί, από ένα μεγάλο Λάμα, του υποδείχθηκε ότι την πνευματικότητα που ταίριαζε στην ψυχή του θα την έβρισκε επίσης εκτός του Βουδδισμού στην Χριστιανική Ορθοδοξία και στο μοναχικό της βίο! Γεγονός που τον έκανε να στραφεί εκεί ακριβώς που του υποδείχθηκε. Το παράδειγμα αυτό που μπορεί να φαίνεται μεμονωμένο, αλλά πλέον δεν είναι, δείχνει ότι στην σύλληψη των ανατολικών εσωτερικών παραδόσεων η Ορθοδοξία είναι μία πνευματική «σφήνα» εσωτερικότητας στην δυτική πλευρά του εκκοσμικευμένου Χριστιανισμού. Όσο και να φαίνεται παράξενο αυτό ακριβώς το “πνευματικό μυστικό”, το “ιεροκρύφιο” στοιχείο της Ορθοδοξίας είναι αυτό που την κάνει σήμερα να αποκτά κυρίαρχο γεωπολιτικό παγκόσμιο ρόλο.

Οι τρεις πόλοι της Ορθόδοξης γεωπολιτικής ισχύος

Ας δούμε τα γεωπολιτικά «Ορθόδοξα Στρατόπεδα» όπως διαμορφώνονται σήμερα σε ολόκληρο τον κόσμο. Και ας τολμήσουμε να δούμε σε γεωπολιτικό επίπεδο κατ' αρχήν την Ελλαδική Εκκλησία.

- Η Εκκλησία μας, ωστόσο, δεν μπορεί να αναλάβει αυτόν τον νέο οικουμενικό και πανορθόδοξο ρόλο για λόγους τόσο θεσμικούς όσο και δομικούς. Αν εξετάσουμε την σύνδεση της Ελλαδικής Ορθόδοξης Εκκλησίας με το νεώτερο ελληνικό κράτος και το ιδεολογικό μόρφωμα που προέκυψε από αυτή την διασύνδεση θα δούμε ότι είναι ακόμα δυσκολότερο για την Αυτοκέφαλη Ελληνική Εκκλησία να κινηθεί μέσα σε πολυπολιτισμικά και πολυθρησκευτικά πλαίσια.

Τονίζουμε ότι μιλάμε πάντα για γεωπολιτικά σχήματα και όχι για την πνευματικότητα γιατί η Αυτοκέφαλη Ελληνική Εκκλησία, ακριβώς λόγω των βαθύτατων σχέσεων της με αυτόν εδώ τον χώρο, είναι σε θέση να συγκροτήσει την πνευματικότητα με ένα τρόπο πολύ εντονότερο από κάθε άλλη κοσμοπολιτική Ορθόδοξη Εκκλησία. Μιλώντας όμως για την Ελλάδα δεν μπορούμε να αγνοήσουμε το Άγιον Όρος –την μοναδική Μοναστική Πολιτεία στον κόσμο και την μόνη– στην οποία αρχηγός κράτους λογίζεται η ίδια η Θεοτόκος! Το αγιασμένο Ορθόδοξο αυτό βιωματικό κράτος, από όπου ξεκίνησε ο νεότερος ορθόδοξος ησυχασμός, αυτόνομο στα πλαίσια της Ελληνικής Επικράτειας, αποτελεί στην κυριολεξία το πνευματικό κέντρο για όλους του Ορθοδόξους στον κόσμο, ακόμα και τους σχισματικούς.

Οι Αγιορείτες γέροντες είναι ήδη πνευματικοί πατέρες για χιλιάδες Ορθοδόξους ενώ επηρεάζουν και κορυφαίες ξένες προσωπικότητες. Ρώσοι, Σέρβοι, Βούλγαροι και Ρουμάνοι μοναχοί έχουν τα δικά τους Μοναστήρια και τις Σκήτες, ενώ οι Έλληνες που κρατούν και τα περισσότερα, τα μοιράζονται πολλές φορές με Ορθοδόξους απ' όλο τον κόσμο. Το φαινόμενο του Αγίου Όρους δεν μπορεί να υποτιμηθεί αφού για τα 350.000.000 Ορθοδόξων στη γη αποτελεί την καρδιά της πνευματικότητας στην Ορθοδοξία!

- Το δεύτερο μεγάλο ορθόδοξο στρατόπεδο μπορεί να θεωρηθεί εκείνο της ορθόδοξης Διασποράς στον δυτικό κόσμο, το οποίο παίρνει όλο και μεγαλύτερο πρωτεύοντα ρόλο στην διαμόρφωση της δυτικής σκέψης. Μια νέα όμως Εκκλησία που θα δημιουργούνταν από αυτό το στρατόπεδο δεν θα μπορούσε να αποτελέσει το οικουμενικό κέντρο της Ορθοδοξίας γιατί είναι από την φύση της συνδεδεμένη με τη Δύση.

Τα άλλα Πρεσβυγενή Πατριαρχεία όπως της Αλεξανδρείας, Αντιοχείας, Ιεροσολύμων, επίσης δεν μπορούν να αναλάβουν αυτόν τον ρόλο επειδή περιορίζονται από την γεωγραφική τους φύση. Το μόνο που μπορεί να αναλάβει αυτό το ρόλο είναι το Οικουμενικό Πατριαρχείο για λόγους που αναφέρθηκαν ήδη σε αυτό το άρθρο και κυριότερα εξαιτίας τού ότι ενώ είναι βαθύτατα ελληνικό δεν είναι δυνατόν να συνδεθεί με το φαινόμενο του ελληνικού εθνικισμού σε καμία έκφρασή του και μπορεί να αγκαλιάσει όλους. Και εδώ έρχονται τα μεγάλα αγκάθια... κατά πόσον η Μόσχα θα επιτρέψει κάτι τέτοιο.

- Η Μόσχα και η Ορθόδοξη Ρωσική Εκκλησία αποτελεί και το ισχυρότερο στρατόπεδο. Η ρωσική πολιτική όποτε εκφράστηκε –είτε εκφράστηκε μέσα από την Αγία Ρωσία είτε μέσα από την Σοβιετική Ένωση– θεωρούσε ως αποκλειστικό μέσο επιβολής την δύναμη και υπολόγιζε μόνο την δύναμη (στρατιωτική, πολιτική, πληθυσμιακή, οικονομική). Είναι χαρακτηριστική η ερώτηση που είχε απευθύνει ο Στάλιν προς κάποιον συνομιλητή του όταν του υποδείχθηκε η δύναμη του

Βατικανού: «Μα πόσες τεθωρακισμένες μεραρχίες έχει αυτός ο Πάπας και το Βατικανό και ασχολούμαστε με αυτό;».

Στον μέσο Ρώσσο διπλωμάτη ή πολιτικό είναι αδιανόητο κεφαλή της Ορθοδοξίας να είναι η Εκκλησία που συγκροτείται από έναν πληθυσμό πολλαπλά μικρότερο του Ρωσσικού. Αυτό και μόνο θεωρείται ως μέγιστη αδικία. Η σκέψη που επικρατεί στον μέσο Ρώσσο είναι ότι οι Ρώσσοι είναι περισσότεροι και δικαιωματικά αυτοί είναι οι αρχηγοί. Είναι χαρακτηριστικό ότι κατά την πρόσφατη επίσκεψη του Πάπα στην Κωνσταντινούπολη και τις συζητήσεις μεταξύ Οικουμενικού Πατριάρχη και Πάπα σχεδόν όλα τα ρωσικά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης με ελάχιστες εξαιρέσεις, χαρακτήρισαν τον Βαρθολομαίο ως Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινούπολης ή Πατριάρχη των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης και σχεδόν κανένας δεν του απέδωσε τον τίτλο Οικουμενικός! Φτάνοντας έτσι σε μία απόλυτη ταύτιση αναλύσεων μεταξύ του τουρκικού και του ρωσσικού Τύπου...

Από την άλλη μεριά και οι ΗΠΑ αλλά και η Δύση αλλά και ακόμα περισσότερο η Κίνα και το κυριότερο οι άλλες ορθόδοξες χώρες δεν είναι δυνατόν να αφήσουν την πρωτοκαθεδρία της Ορθοδοξίας στην Ρωσσία γιατί κάτι τέτοιο θα αποτελούσε αναγνώριση ενός γεωπολιτικού ρόλου στην Ρωσσία πολύ ισχυρότερου και θα οδηγούσε στην πιθανότατη ρωσσοποίηση των υπόλοιπων ορθόδοξων. Και εδώ έρχεται ο μεγάλος κίνδυνος – ατυχώς όχι μόνο γεωπολιτικός αλλά και πνευματικός: Να αποσχισθεί η Ρωσσική Ορθοδοξία τραβώντας έναν δικό της ρωσσοκεντρικό δρόμο. Κάτι που θα αποτελούσε ένα τεράστιο πλήγμα για τους Ορθόδοξους όλου του κόσμου, Ρώσσους και μη Ρώσσους. Παρόλα αυτά η κανονικότητα της πρωτοκαθεδρίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου επί των άλλων Πατριαρχείων, πρωτοκαθεδρία που κατ' ουδένα τρόπο δεν σημαίνει ηγεσία, και αυτό είναι σαφέστατο μέσα στην Ορθόδοξη Παράδοση, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί τουλάχιστον σε επίπεδο Ιερών Κανόνων. Και βεβαίως ούτε στην Ρωσσία. Η ιδεολογία όμως που χαρακτηρίζει τους πλείστους από τους Ρώσσους Ορθόδοξους, η ιδεολογία δηλ. της Τρίτης Ρώμης, σύμφωνα με την οποία η πρώτη Ρώμη αποστάτησε, η νέα Ρώμη (Κωνσταντινούπολη) καταλήφθηκε και τώρα η Τρίτη Ρώμη, η Μόσχα, είναι αυτή που δημιουργεί έναν πολύ επικίνδυνο διπολισμό μέσα στο γεωπολιτικό ορθόδοξο σχήμα. Από την άλλη μεριά δεν μπορεί κανείς να μην λάβει υπ' όψιν ότι η Ρωσσία τραβάει σήμερα το άρμα της Ορθοδοξίας ως δύναμη χαρακτηριστικά πλέον Ορθόδοξη. Ο Πρόεδρος Πούτιν δεν δίστασε να διασφαλίσει πολιτειακά και να επισημοποιήσει συνταγματικά την Ορθοδοξία ως την πρώτη από τις τέσσερις ιθαγενείς θρησκείες της Ρωσσίας (οι άλλες τρεις είναι το Ισλάμ, ο Ιουδαϊσμός και ο Βουδδισμός) στις οποίες επέδωσε status προστασίας. Ο Πρόεδρος δεν διστάζει να τονίσει σε κάθε διεθνή συνομιλητή του ότι είναι Ορθόδοξος, να

παρακολουθήσει, με τεράστια συνοδεία ως Πρόεδρος της Ρωσικής Ομοσπονδίας την Ορθόδοξη Λειτουργία όπου κι αν πάει και να συμπεριφερθεί και ως απλός πιστός κάθε φορά που του δίνεται η ευκαιρία.

Οι επισκέψεις του στο Άγιον Όρος και στα Ιεροσόλυμα έχουν πάντα τον χαρακτήρα του ότι «είμαστε και εμείς εδώ, κυρίως εμείς!». Έχει προσπεράσει την διάσταση Μπολσεβικισμού και Ορθοδοξίας και προβάλλει την νέα Ρωσσία ως αφομοιωτή και των δύο παραδόσεων: της Αγίας Ρωσσίας και της Σοβιετικής Ένωσης. Παρ' όλα αυτά οι κινήσεις του δεν είναι βιαστικές και δεν γίνονται ποτέ αγενείς προς τους Έλληνες. Όμως οι Ρωσσοκεντρικές φωνές που δεν ανέχονται άλλο τους Έλληνες ως πρώτους δεν είναι λίγες...

Πρέπει λοιπόν οι κινήσεις αυτών που διαβλέπουν στο Πατριαρχείο ένα νέο επερχόμενο ρόλο να γίνονται πάντα με ένα δεδομένο. Τον απεριόριστο σεβασμό προς την Ρωσική Ορθοδοξία και το Πατριαρχείο Μόσχας. Κάθε άλλη κίνηση μπορεί να επιφέρει τραύμα το οποίο θα είναι πραγματικά τρομακτικό. Ειδικά η απόπειρα μονομερούς κοινωνίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου με τους Ρωμαιοκαθολικούς θα επέφερε τριγμούς σε ολόκληρο το Ορθόδοξο πλήρωμα και θα επέφερε ρήγμα όχι μόνο μεταξύ του Πατριαρχείου Μόσχας και του Οικουμενικού Πατριαρχείου αλλά και μεταξύ Κωνσταντινούπολης και Αθήνας. Από την άλλη μεριά το να οδηγηθεί ο Ορθόδοξος κόσμος σε ένα σχίσμα μεταξύ Ρωσσοκεντρικών και Ελληνοκεντρικών θα ήταν το ίδιο επώδυνο και για τη Ρωσική Ορθόδοξη ψυχή η οποία έχει μάθει να μην πορεύεται στην βασανιστική πορεία προς τον ουρανό χωρίς τους Έλληνες (Γκρέκι)! Ο π. Γεώργιος Φλορόφσκι και οι Τρανσβολγκάνοι γέροντες ησυχαστές πάντα θα αναφέρονται στην Ορθοδοξία ως "Γκρετσέσκαγια Βέρα" (Ελληνική Πίστη). Ενώ ο μεγαλύτερος σύγχρονος Ρώσος σάρετς, που κοιμήθηκε πρόσφατα, ο γέροντας Κριστιάνκιν, η σεβασμιότερη πνευματική μορφή της σύγχρονης Ορθόδοξης Ρωσσίας, άφησε σαν παρακαταθήκη τα λόγια του, μιλώντας για την εποχή που έρχεται: «Όταν θα έλθει η ώρα της μεγάλης συνωμοσίας που οι δυνάμεις του Κακού άρχισαν να εξυφαίνουν ήδη από την εποχή των 12 Αποστόλων, της Συνωμοσίας που παίρνει σάρκα και οστά με την Συμφωνία του Σέγκεν, η οποία τελικά θα εξαπλωθεί σε όλον τον πλανήτη...» τόνισε την τελική παντοδυναμία του Θεού αλλά και όρισε τις δύο πρωτεύουσες της Ορθοδοξίας «Ο Θεός θα είναι παντού σ' όλο τον κόσμο και στην Ελλάδα και στη Ρωσσία και στα δύσκολα χρόνια θα προστατεύσει τα παιδιά Του». Επειδή για τους αληθινούς Ορθοδόξους όλα αυτά τα πράγματα είναι σχηματικά και τα κοσμικά πρωτεία δεν έχουν καμμία σχέση με την Ορθόδοξη πνευματικότητα ίσως τελικά για όλα αυτά εκείνη που θα αποφασίσει μπορεί να μην είναι η... αμερικάνικη ή η ρωσική πολιτική αλλά η ίδια η Θεία Χάρις.

Ελλάδα...

Σήμερα βλέπουν μία Ελλάδα που πρακτικά παραμένει αδιάφορη απέναντι στα εκατοντάδες εκατομμύρια αυτών των ανθρώπων, Χριστιανών Ορθοδόξων (κανονικών και σχισματικών), ελληνοκαθολικών και προ-Χαλκηδόνειων Ορθοδόξων, τα οποία, παρά τις απίστευτα έντονες διαφοροποιήσεις τους, θεωρούν πνευματική τους (κατά το θρήσκευμα) Μητρόπολη –και ίσως και πατρίδα– την Ελλάδα. Αξιώνουν και απαιτούν από αυτήν, όπως το παιδί από την μητέρα, αλλά και είναι πρόθυμοι να της αναγνωρίσουν επί της ουσίας αυτόν τον ρόλο. Μια Ελλάδα που πραγματικά θα μπορούσε να λειτουργήσει ως πνευματική και γεωπολιτική Αυτοκρατορία με εκατοντάδες εκατομμύρια ως ανθρώπινο δυναμικό!

Αλλά για να γίνει αυτό θα έπρεπε να πολιτευόμαστε πολιτειακά και πολιτικά και πολιτισμικά με άλλους όρους και τρόπους, αφού οι τωρινοί μας είναι άκρως ανεπαρκείς και οδηγούν στη σμίκρυνσή μας και στην αυτοκαταστροφή μας ακόμα και ως μίας απλής νοτιο-βαλκανικής ή νοτιο-ανατολικο-ευρωπαϊκής πολιτιστικής, εθνικής ή κρατικής ελληνικής οντότητας.

Για να κατανοήσουμε καλύτερα τα πράγματα στην διεθνή γεωπολιτική σκακιέρα πρέπει να δούμε το κενό που δημιουργείται από το λεγόμενο επερχόμενο πόλεμο των Πολιτισμών που εγκαινιάστηκε με το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου στη Νέα Υόρκη. Αυτός ο πόλεμος, που ακόμα και αν σε επίπεδο πολεμικό δεν έχει γίνει αδυσώπητος σε επίπεδο κοινωνικό έχει ήδη γίνει, χρειάζεται όπως κάθε πόλεμος τη λειτουργική ύπαρξη μίας γέφυρας που θα συνδέει αυτούς που αντιπαλεύουν. Και υπάρχει αυτή την στιγμή στον κόσμο μόνο μία τέτοια γέφυρα η οποία μπορεί τελικά να γίνει λειτουργική. Και αυτή η γέφυρα είναι ο ελληνικός πολιτισμός στο σύνολό του από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Με ό,τι μπορεί να σημαίνει αυτό.

Αρα η Ελλάδα, ως επίσημος φορέας σημειολογικής πάντα έκφρασης του ελληνικού πολιτισμού, παρόλα τα πιθανά της χάλια και παρόλη την μίζερη ζωή των κατοίκων της, είναι ο μόνος τόπος που μπορεί να λειτουργήσει ως παγκόσμια γέφυρα ισότιμης συνομιλίας στον πολιτισμό. Η Ελλάδα δείχνει να κινδυνεύει από την επέλαση μίας ανείπωτης πολιτιστικής μίζεριας και την απόλυτη απώλεια της ταυτότητάς της. Κατακερατισμένες ή αφοριστικές ερμηνείες της ελληνικότητας προβάλλονται ως οι μοναδικά ορθές και αφορισμοί του επιπέδου: «όποιος είναι Χριστιανός δεν μπορεί να είναι Έλληνας», ή «όποιος δεν είναι Ορθόδοξος δεν μπορεί να είναι αληθινός Έλληνας» και πάει λέγοντας, προβάλλονται ως διακηρύξεις ολκής ενώ στην ουσία είναι κηρύγματα μίσους και ιδεολογικού τρόμου που προσβάλλουν τις ευαισθησίες αυτών που ούτως ή άλλως αισθάνονται Έλληνες (ακόμα κι αν είναι ξένοι προς το Ελλαδικό κράτος).

Και με το φανερό δεδομένο ότι ούτε προφανώς όποιος είναι Έλληνας είναι και Ορθόδοξος ούτε και όποιος είναι Ορθόδοξος είναι Έλληνας, στην πραγματικότητα και το πρόβλημα της αφοριστικής περιχαράκωσης και η προτεινόμενη θεραπεία του αποτελούν τους δύο πόλους της ίδιας καταθλιπτικής συντριβής στην οποία θα οδηγηθούν και η Ελληνικότητα και η Ελληνική Ορθόδοξη θρησκευτικότητα εδώ στην Ελλάδα... Ευτυχώς όμως ούτε και η Ελληνικότητα ούτε και η Ορθοδοξία είναι μεγέθη που είναι δυνατόν να χαθούν... Και πώς να το κάνουμε, είτε το θέλουμε είτε όχι η Ελληνικότητα πάει χέρι-χέρι με την Ορθοδοξία στις περισσότερες και μερικές από τις κυριότερες εκφράσεις της. Αν ταυτίσουμε την Ελληνικότητα με την Ορθοδοξία, την περιχαράκωνουμε και αποκλείουμε από αυτήν κυρίαρχες πολιτιστικές, παγκόσμιες αλλά και εθνικές εμπειρίες. Αν πάλι εξοβελίσουμε την Ορθοδοξία από αυτήν την καταδικάζουμε σε μόνιμο εκφυλισμό και γεωπολιτική ανεπάρκεια και την εκδύουμε από την σύγχρονη δυναμική της ψυχής της. Για να μπορέσει η Ελλάδα να ανταποκριθεί στις μέγιστες προκλήσεις και ευκαιρίες της εποχής μας πρέπει να είναι ικανή να κάνει ένα συνέδριο και να βάλει τους νεομαρξιστές ή νεοσυντηρητικούς αριστοτελιστές να συνομιλήσουν με τους αριστοτελιστές του σιΐτικού Ισλάμ στο ίδιο τραπέζι. Μία Ελλάδα που να κατανοεί τι σημαίνει να δημιουργηθούν εδώ σε αυτό το χώρο οι μεγαλύτερες φιλοσοφικές (πλατωνικές, αριστοτελικές, πυθαγόρειες, ορθόδοξες κ.λπ.) ακαδημίες σε όλη την γη.

Μία Ελλάδα που να γίνεται πολιτιστικό κέντρο για εκατομμύρια ανθρώπους που συνδέονται με αυτήν αντί να καταντάει να γλείφει τον ενεργειακό εμετό αποχαλινωμένων δυτικών τουριστών στις διάφορες τουριστικές της «εγκαταστάσεις».

Μία Ελλάδα μόνο ανοιχτή, δυναμική, κοσμοπολιτική, αλλά και συγκροτημένη, μία Ελλάδα που πρέπει να διαφυλάττει στο Σύνταγμά της ως κεντρική θρησκεία την Ορθοδοξία αλλά και που πρέπει ταυτόχρονα να προστατεύει και όλες τις άλλες θρησκείες που ενυπάρχουν σε αυτήν, ιδιαίτερα αυτές που συνδέονται με την Ελληνικότητα ή εκκινούν από αυτήν (Παλαισημερολογίτες, Εθνική Ελληνική θρησκεία, Ελληνοκαθολικούς, Φαλσάφα του Ισλάμ, Ελληνοβουδδισμό, Ρωμανιωτικό και Αριστοτελικό Ιουδαϊσμό κ.λπ. κ.λπ.).

Μία Ελλάδα που στηρίζει όλες τις Ελληνικές Ορθόδοξες Εκκλησίες και τα Πρεσβυγενή Πατριαρχεία αλλά και γίνεται θρησκευτική Μητρόπολη για κάθε Ορθόδοξο ή Ανατολικό Χριστιανό.

Μία Ελλάδα που να αγκαλιάζει όλους τους Ελληνογενείς λαούς στον κόσμο αλλά και δεν απεμπολεί την εθνική της σημαία, την ελληνική παιδεία και γλώσσα της και τις παραδόσεις του λαού της, τον ίδιο τον ελληνικό λαό της, αλλά τα διασφαλίζει.

Μόνο μία τέτοια Ελλάδα είναι δυνατόν να λειτουργήσει ως μυθοπολιτικό, επιστημονικό, γεωπολιτικό, πνευματικό, πολιτισμικό ή

θρησκευτικό κέντρο των εκατομμυρίων αυτών ανθρώπων που πρεσβεύοντας εντελώς διαφορετικά πράγματα προσβλέπουν προς τα εδώ. Παραδόξως αυτόν τον ρόλο φαίνεται προς το παρόν να είναι σε θέση το Οικουμενικό Πατριαρχείο να τον «παίξει» πολύ καλύτερα από ότι οι εκάστοτε σημερινές κυβερνήσεις μας. Και αυτό γιατί το Οικουμενικό Πατριαρχείο επί αιώνες έχει δεθεί με τις παγκόσμιες πολιτιστικές οσμώσεις, με την διασπορά, με την Δύση αλλά και με την Ανατολή. Σε αυτό λοιπόν το δίπολο Ελλάδα και Οικουμενικό Πατριαρχείο θα έλεγε κανείς ότι μπορεί να παίξει όλη η σύγχρονη γεωπολιτική θεώρηση του πλανήτη.

Πηγή: Περιοδικό Τρίτο Μάτι Νο 148 Ιανουαρίου 2007